

[Knud Bro.]

en fælles erhvervsuddannelseslovgivning, som kan rationalisere og samtidig kan nedbryde skranker på arbejdsmarkedet. Det tror jeg er centralt. Man har indfortolket i lov om erhvervsuddannelse en mulighed for, at en faglært arbejder, der ønsker omskoling, kan melde sig ind i et forbund for ikke-faglærte og dermed opnå mulighed for at komme ind under denne lovgivning. Det turde i hvert fald være en omvej. Således kan der peges på forskellige områder, hvor det havde været enklere, om man havde samlet det hele, så man ikke behøvede at have regler, der overlappede hinanden, eller endog somme tider gik i ring.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Må jeg først sige, at når jeg nævnte de sociale opgaver, skyldes det, at der er — og sådan har det i øvrigt været gennem mange år — en særlig kategori af unge, som navnlig på den ene skole her henvises til uddannelse og beskæftigelse, og det er unge, som har særlige sociale problemer. Det er baggrunden for min bemærkning om de særlige sociale problemer.

Jeg vil nu være lidt tilbageholdende med at forsøge på at klare organisationsproblemet via uddannelsen. Det tror jeg ikke tjener noget nyttigt formål. Jeg kan udmærket godt se, at der måske nok kunne være tale om at forsøge at gøre visse ting fælles for de forskellige områder. Det, jeg er betænkelig ved, er, at man sådan uden videre siger: nu skal vi have en fælles erhvervsuddannelseslov, for det er rationelt. Vi har set, at der kommer krav, det går så hurtigt rundt omkring. I erhvervslivet kommer den ene gruppe af arbejdere eller den anden gruppe af arbejdsgivere og siger: der er sket noget helt nyt inden for vort område, vi må have en uddannelse i gang på dette felt. Det kan være lidt svært at lave noget, som kan dække alle disse ting, så man er i stand til at følge med i udviklingen.

Hvad der så i øvrigt skal ske på længere sigt, kan vi snakke om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anker Jørgensen: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning *vedtoges* dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen. (Om ophævelse af beskatning med ligningsprocent).

(Lovforslaget (nr. 54) findes i tillæg A. sp. 785, fremsættelsen i tidenden sp. 1764).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ove Hansen: Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger til dette lovforslag, der tilsigter at gøre proportional-skatten obligatorisk i landets kommuner.

Da vi i 1959 indførte proportional-skatten i kommunerne, gjaldt det kun købstæderne, hovedstadsområdet og forstadskommuner til købstæderne, men det har vist sig at være en beskatningsmetode, som kommunerne har været interesseret i at få indført.

Det fremgår da også af den højtærede ministers udtalelser ved lovforslagets fremsættelse, at 1.095 kommuner i disse fem år frivilligt er gået med til at indføre proportionalbeskatning.

Det viser sig nu, at der kun er 69 sognekommuner tilbage i landet, som ikke har indført proportionalbeskatningen, og der er vel grund til at forvente, at nogle af disse 69 kommuner allerede nu ved det nye skatteårs begyndelse går over til at indføre proportionalbeskatning. Der bliver altså kun få kommuner tilbage. Jeg synes, det er ret og rimeligt, at man nu sørger for, at beskatningsformerne og -reglerne bliver ens i landets kommuner, og jeg kan derfor kun være tilfreds med det lovforslag, som foreligger.

Jeg vil gerne fremsætte et par enkelte bemærkninger om det bundfradrag, der skal gives, når man anvender beskatningsprocent. Bundfradraget varierer i dag fra 3.000 kr. til 4.500 kr. alt efter kommunernes størrelse. Jeg så meget gerne, at man i kommunerne, selv om man ikke har så